

цифровізації призведе до зміни значної частини норм права та механізму правового регулювання, що призведе до перетворення цивільного права.

Список використаних джерел

1. Про схвалення Стратегії здійснення цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації системи управління державними фінансами на період до 2025 року та затвердження плану заходів щодо її реалізації : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.11.2021 № 1467. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1467-2021-p> (дата звернення: 08.11.2022).

2. Федосенко Н.А. Використання цифрових технологій у цивільних правовідносинах. *Часопис цивілістики*. 2022. Вип. 45. С. 69-74.

3. Про внесення змін до Цивільного кодексу України, спрямованих на розширення кола об'єктів цивільних прав: Проєкт Закону України від 15.12.2021 р. №6447. URL: https://ips.ligazakon.net/document/view/ji06676i?an=3&ed=2021_12_1 (дата звернення: 08.11.2022).

4. Директива Європейського парламенту і Ради (ЄС) 2015/2366 від 25.11.2015 про платіжні послуги на внутрішньому ринку, про внесення змін до Директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС та 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010 та про скасування Директиви 2007/64/ЄС.

Науковий керівник: канд.юрид.наук, доцент Кривенко Ю.В.

Миронюк Олександр Валерійович

студент 1-го курсу магістратури факультету прокуратури та слідства
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

На сьогоднішній день, неможливо заперечити той факт, що в Україні інтелектуальній власності приділяють значну увагу. Неоспорюваним є те, що чим вище рівень інтелектуальної діяльності в країні тим вище піднімається рівень економіки. Саме тому, на сьогодні такою актуальною є тема захисту права інтелектуальної власності, адже потрібно визнати, що законодавство нашої країни, просто не встигає забезпечити інтелектуальну власність належною системою захисту, у зв'язку з її стрімким розвитком.

Варто констатувати той факт, що такі результати інтелектуальної власності як комерційна таємниця, топографії інтегральних мікросхем, наукові відкриття та раціоналізаторські пропозиції не охороняються законодавством України належним чином.

Попри недоліки, варто сказати, що правове регулювання інтелектуальної власності має свій початок ще з прийняттям Конституції України. Стаття 55 якої гарантує захист прав та свобод людини. Це означає що кожен вправі оскаржувати рішення, дії чи бездіяльності посадових та службових осіб в суді. І такі принципи, поширюються на права та свободи творців інтелектуальної власності [1].

Зазначені вище принципи є основою законодавства про інтелектуальну власність. Серед яких Цивільний кодекс України, а саме 4 книга, яка безпосередньо торкається права інтелектуальної власності. Попри прийняття галузевих нормативно-правових актів, деякі об'єкти інтелектуальної власності все ж залишились без охорони. Зокрема комерційні таємниці та раціоналізаторські пропозиції. Також варто зауважити, що національне законодавство приймається без певної стратегії, що стало причиною хронічного відставання від потреб часу. Мова йде, наприклад, про незабезпечення охорони прав промислової власності. Це особливо загострилось із прийняттям у січні 1995 року Угоди з торговельних аспектів прав інтелектуальної власності, яка є складовою частиною Генеральної угоди з тарифів і торгівлі Міжнародної організації.

Виходячи з цього, можна чітко прослідкувати орієнтування українського законодавства на європейське, яке заключається не лише в інтегруванні, а й в співробітництві. Зокрема, відповідно до Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і ЄС, укладеної 1994 року. Україна зобов'язується до 1 березня 2003 року забезпечити належний рівень охорони права на об'єкти інтелектуальної власності. Дана охорона повинна була б відповідати стандартам Європейського Союзу.

Після зазначеної вище угоди, було винесено Постанову КМУ у 1998 році, яка затверджує Концепцію адаптації законодавства України до законодавства ЄС. Дана Концепція визначала основні етапи приведення законодавства про інтелектуальну власність у відповідність з правовими нормами країн ЄС. Результатом чого стало створення Державного департаменту інтелектуальної власності. 120а мец ей департамент є координаційним центром з приведення законодавства України, яке стосується інтелектуальної власності до міжнародних вимог [3].

Проте навіть такого регулювання замало, адже ми можемо спостерігати явну нехватку спеціалістів у даній сфері, які б досконало знали іноземні мови, структури інтелектуальної власності не є однозначними тощо.

Крім того, можна виділити цілий ряд прогалин у сфері правового регулювання інтелектуальної власності, а саме:

1. Неузгодженість таких законодавчих актів: ЗУ «Про авторське право і суміжні права», ЗУ «Про правову охорону географічних зазначень», ЗУ «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» з Цивільним кодексом України;

2. Двоєке трактування норм. Мова йде про ст. 429 ЦКУ, яка регулює права інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору (контракту).[2] З даної статті випливає, що право на це об'єкт виникає і у фізичної особи, і у юридичної особи (роботодавця). Дана норма, фактично суперечить КУ, яка проголошує, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності;

3. Законодавство не регулює також таке важливе питання як визначення величини завданої шкоди. Наприклад, таке правопорушення як розголошення комерційної таємниці, передбачає покарання у вигляді незначного штрафу, проте для підприємства такі дії є досить рушійними.

Аналізуючи все вищесказане, можна дійти висновку, що для законодавства України необхідним є в першу чергу приведення чинного законодавства у відповідність один одному. І тільки після цього, мова може йти про прийняття нових законодавчих актів, які були б орієнтовані на законодавство Європейського Союзу.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28.06.1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. С. 141.

2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. *Офіційний вісник України*. 2003. № 11. С. 461.

3. Законодавство України у сфері інтелектуальної власності: Проблеми вступу до СОТ // Матеріали слухань у Ком. науки і освіти Верховної Ради України / упоряд. Г. О. Андрощук. К.: Парлам. вид-во, 2002. 359 с.

Науковий керівник: канд.юрид.наук, доцент Павлова В.Г.